

Compleet woonhuis

Op Spoorlaan 1 op de hoek van de Spoorstraat, het bakstenen pand met brede zijgevel naast het parkeerterrein van de Gereformeerde Gemeente, woont Jan de Wit, een vriendelijke zestiger. Het was altijd al intrigerend te weten wat er achter de gevel met die kerstverlichting zou zitten. Nu heb ik de kans dat te ontdekken.

De bewoner vertelt dat dit pand door aannemer Slegt in opdracht van de familie De Gruyl is gebouwd, nadat het vorige pand in 1958 was afgebroken, omdat het niet meer voldeed aan de eisen van die tijd en de winkelfunctie was komen te vervallen.

Vanaf januari 1975 is hij hier met zijn gezin komen wonen; nu is hij de enige bewoner. Beneden is de woonkamer en de keuken met daarboven twee slaapkamers, een met balkon en een badkamer; daar bovenop zit nog een vliering. Dat aparte gebouwtje blijkt dus een compleet woonhuis te zijn, waar hij nog steeds met plezier woont.

Oorspronkelijk was er een heel klein tuintje met een muur en een pad gaf met een hekje toegang tot het kerkterrein. Je had daar gewoon een plantsoen, waarvan de struiken vooral in het weekend gebruikt werden als openbaar toilet. Gelukkig is dat verleden tijd. "Toen ik de grond wilde kopen van de gemeente kon dat niet, dat was PvdA-beleid, erfpacht was wel mogelijk. Uiteindelijk heb ik voor zo'n 200 euro per jaar eeuwigdurende erfpacht gekregen. De muur heb ik omgegooid, en nu heb ik een grote tuin van 55 vierkante meter in totaal. Nu heb ik het huis goed kunnen verkopen aan een projectontwikkelaar." Het huis is wel scheef en niet onderheid. De vloer van de kamer heeft hij waterpas laten maken.

Hij woont hier het langst in deze straat. De oude burens zijn allemaal verhuisd. Maar de tijden veranderen en (ook) dit deel van onze wijk. De Wit vervolgt zijn verhaal: "Tien jaar geleden al kreeg ik stukken van de gemeente over het spoorgebied, dat het eens gesloopt zou worden:

de Vredebest, de winkelkant, de Spoorstraat helemaal, maar de kerk niet. Het was wel gunstig dit pand niet aan de gemeente, maar aan een projectontwikkelaar, gelukkig boven de marktprijs, te verkopen. Na renovatie komen hier appartementen. De tuin gaat er dan aan".

Rechts Spoorlaan 1

Achterstallig onderhoud

Enige tijd geleden stond er een kritisch artikel in De Telegraaf over l'Étoile. Vanaf het terras op de eerste verdieping heb je het volle zicht op de Spoorstraat. Het aangezicht van de straat werd afgekraakt, het was een bouwval, leek een ruïne. Dat was in de tijd voordat de panden van Kalkhoven werden opgeknapt. De Wit heeft daarop bij de gemeente melding gemaakt van achterstallig onderhoud, niet wetende dat die panden zo snel verkocht zouden worden. Toen moesten die panden wel worden opgeknapt, maar Kalkhoven heeft ze een paar maanden daarna verkocht aan een projectontwikkelaar. Nu ziet het er keurig uit.

De overkant

Het grote pand aan de overkant is een bedrijfsmonument, dat niet gesloopt mag worden. Tegenwoordig mogen er geen woningen meer aan het spoor worden gebouwd, alleen kantoorgebouwen. Deze plek kent een lange geschiedenis; ooit zat hier een theatertje in en was het een hotel (zie het aprilnummer). Het garagebedrijf is uit het pand verdwenen. De oude mevrouw Van Zevenhoven woont daar nu nog en die spreekt De Wit nog regelmatig. Het witte pand ernaast was gekraakt door daklozen. Nu wordt garageruimte als atelier verhuurd aan kunstenaars. Bij het trappetje was even een hangplek. Nadat De Goudse het hele stuk van de hand heeft gedaan ziet het er helemaal niet uit, vindt De Wit, maar hij zegt erbij dat hij er geen last van heeft. Die kant van de straat behoort tot de Kadebuurt. Met de wijkagent aldaar heeft hij goed contact en die houdt een oogje in het zeil. De Wit kan vanuit zijn raam alles in de gaten houden. Hij is dan ook vaste klant van het meldpunt.

Buurtpreventie

Mieke van Raalte, de wijkconsulente die net met vervroegd pensioen is, vroeg tijdens een buurtonderzoek hem voor het Buurtpreventieteam. Hij zit er nu ongeveer vier maanden in en heeft het idee dat er wel wat gebeurt. Hij is aangehouden voor dit wijkje: Vredebest, Spoorstraat, Crabethstraat, Crabethpark. Hij is 1 x gebeld over de bloembakken op de Vredebest. Ze werden niet goed onderhouden, te weinig water gegeven, planten werden eruit getrokken. Maar als je het aan De Wit zou vragen zou hij die bakken ergens anders plaatsen: "Het zijn veel te kwetsbare dingen; ik zou ze daar niet neerzetten; dat is vragen om vandalisme. Ik zou ze hoog ophangen aan een lantaarnpaal, dat niemand erbij kan komen." Als er een lantaarnpaal is omgereden meldt hij dat ook. Ook heeft hij Prorail gebeld: bij de helling van de ingang naar het stationemplacement met mooi nieuw hek, was het een troep met snoeiafval, rioolstukken, etcetera. Daar wordt dan werk van gemaakt. Ook heeft hij meteen melding gemaakt van de sloot aan de zijkant bij het park, waar veel afval in ligt. Daar zou NS werk van maken als het goed is. In de loop der jaren is bij hem tweemaal een ruit kapot geschopt en is er viermaal ingebroken. Nu is het huis goed beveiligd met tralies e.d. Na Oudejaarsnacht en bijvoorbeeld na het Jazzfestival was het altijd bal en was hij blij als het afgelopen was. "Sommigen blijven schoffies", zegt hij daarover.

Buren

De koster van de naastliggende kerk kent hij goed, die woonde vroeger in het kerkgebouw, nu op de Winterdijk. Die gaat soepel om met de parkeernoden van De Wit. De auto kan hij af en toe op het parkeerterrein van de kerk zetten. Verder heeft hij geen banden met de kerk. Ze proberen met elkaar rekening te houden, zoals het goede buren betaamt.

Hij heeft een parkeerkaart op naam en kenteken voor laden en lossen. Meestal parkeert hij op de helling aan de overkant of voor de kerk.

Met de bewoner van de tattoowinkel om de hoek heeft hij prima contact, ook met de dumpzaak. In de panden van Kalkhoven is kamerhuur, daar heeft hij hier en daar contact mee. Maar de meesten kent hij niet. Vanwege de leegstand op de Vredebest komen daar antikraakbewoners in.

Vroeger

Als jongetje heeft hij op de Turfmarkt gewoond, op de bovenverdieping van een bankiershuis, de latere ABN, waar nu het Verzetsmuseum is. In deze dienstwoning was zijn vader conciërge. Ze woonden daar met het gezin, drie jongens. De Wit is van vele markten thuis. Hij werkte bij de Goudse IJzerwarenhandel, destijds op de

Korte Tiendeweg. Hij was verkoper bij de Volkswagendealer bij het Albert Plesmanplein, kortdurend werkzaam bij Endenburg op de Veerstal en bij het magazijn van aannemer Nederhorst. Maar eigenlijk had hij meer verstand van verzekeren: hij werd ten slotte inspecteur buitendienst bij Aegon tot aan zijn pensioen.

Avond vierdaagse langs het oude pand Spoorlaan 1 (circa 1956) Jan de Wit loopt mee, tweede rij rechts.

Toekomst

Na de verkoop van het huis heeft De Wit nog minimaal 2½ jaar een bruikleenovereenkomst, maar het verbaast hem niets als dat veel langer duurt of sloop helemaal niet doorgaat. De bedoeling van het hele project (Spoorstraat en Vredebest) is, volgens Jan, om een congrescentrum, winkels, horeca en woningen te maken. Hij constateert dat het Huis van de Stad nu ook weer een nieuw plan heeft, dus er kan nog veel gebeuren. Hij heeft nog geen toekomstplannen, hij ziet wel. Zijn vriendin woont buiten de stad. Te zijner tijd wil hij wel weer een huisje kopen liefst in de Goudse binnenstad, als hij maar geen lid hoeft te worden van een vereniging van eigenaren, want daar vindt hij zichzelf veel te eigenwijs voor.

Het initiatief tot zijn vertrek ligt bij de projectontwikkelaar. Hij gaat binnen twee maanden zijn huis uit als ze hem bellen.

Maar uit Gouda weg, dat wil hij niet.